

Uroš Zupan

Dve pesmi

Octavio Paz

Ženska iz svetlobe

ženska iz svetlobe, kaj lahko storiva zdaj, ko sva slišala
korake prvih mrtvecev, ki so k nama prišli z oddaljenega
kontinenta radijskih membran, ko svet ne bo nikoli več takšen,

kakršen je bil. kaj lahko storiva zdaj, ko sva gledala duše,
ki so se dvignile iz zoglenelih teles in so si pred najinimi
očmi našle zavetišče na pokopališču, ki biva v zraku. kaj

lahko storiva, ko se zapiramo v slepe katakombe in nam strah
kot vulkanska lava bruha iz ust in kretenj. ali si bova kot
tigri na zadnji večerji trgala meso in bova tonila eden v

drugem, ker se bo mogoče jutri spremenil v kamen, ker bo
zamrznil v steklo, ker bo danes ustavljen, zajezena voda časa,
ki stoji, ko si izmenjujeva dotike oblakov na stopniških teme.

toda ti praviš, da se ne bojiš, ti se smejiš, ko ti govorim,
da pazi nase, ne vem, mogoče Gospod bedi nad tabo, Bog iz
tvoje ga smeha, ali pa ščit, ulit iz mojih besed, in ti se

ne bojiš hrupa in ječanja jeklenih živali, ki jih je ustvarila
človeška roka, živali, v katerih sedijo prestrašeni otroci.
in jaz, mene naseli strah, ko gledam jutro, ki razgrinja

preprogo cest, posutih z barikadami in neslišnim dihanjem pušk,
ki jih poplavlja krvavo morje hašiša v mojih očeh, in mene
naseli strah, ko se poslavljava in vrhovi tvojih prsi oživijo

pod jeziki hladnega zraka, in tvoje ustnice prihajajo k meni
kot valovi, ko se umikaš v svoje varne sanje utečenega življenja,
kjer ni prostora za nočne more, za molitve, za prošnje za milost,

da se struga besed ne bi nikoli presušila, kjer je mir, ki te ziba. in jaz se takrat spustim v brezno tišine in ob svetlobi zore berem Nerudine sonete ljubezni in še vedno naivno verjamem, da bom z besedami rešil naju, da bom z besedami rešil svet.

30. 6. 1991

Angel

ali si videla angela, kako prihaja. ponoči raziskuje ulice, premika se po zemlji in včasih poleti in se ljubi z nebom, neslišno se premika skozi temo in tema se neslišno premika

skozenj, ogromno jezikov pozna. včasih ga vidiš, kako se pogovarja s kamni, kako se pogovarja s pticami, ki rastejo iz jutranje megle, kako govori z večernim vetrom. gore in

narasle reke razumejo njegov jezik. v očeh mu bučijo oceani, v očeh se mu odpirajo ceste in iz oddaljenih prostorov se dvigujejo skalni masivi, na katerih gnezdi sončna svetloba.

videl je nebo, morje in zemljo spojeno v eno. v ušesih mu počiva ljubezenski spev belih kitov, narečje luči in šepetajoči glasovi umrlih prerokov, in ve, kakšni so peklenski plameni,

kako je, če te v svoje prozorno telo zaklene tišina, kako je, če vedno znova vstaneš iz lastnega pepela. spominja se, da je šel skozi bitke, da je potoval skozi vojne, in da se bo ponovno

vrnil vanje, in da ne bo nobenega zmagovalca in nobenega poraženca, da bo ostal le okus praznine na jeziku in da bo preboden s konico meča, ki ga v rokah drži roka, nežnejša od njegove,

in da bo nad njim razprostrto nebo iz bolečine, ki tišči k tlom. a angel še vedno prihaja, čedalje močnejši je, ko na koži zaspanih ur preganja sence, ki se luščijo iz pročelij izmišljenih

hiš, in sledi osebam, ki so potovale po poteh, ki so jih na prazne zemljevide narisale njegove sanje. vedno bliže je, vedno bolj znan mu je kozmični mehanizem napetosti in ravnotežja,

vedno bolj domače so mu skrivnosti, ki so okamenele v besedah, vedno bolj se barva njegovih oči spreminja v barvo večera, v katerem naj bi prispel. toda vse je majhno, vsi kozmični mehanizmi so majhni, vse skrivnosti, okamenele v besedah, bodo ostale nerazvozlane, in vsa mesta, ki jih je zgradil s svojo mislijo, bodo opustošena, če ne bo prišel do tebe, ženska, če

v tebi ne bo našel svoje popolne oblike, če se v tvojih mehkih sanjah ne bo razpršil in ponovno sestavil.